

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 196.526 van 30 september 2009

G./A. 158.115/VI-18.312

In zake:

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar regering,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe LEVERT, advocaat,
Louizalaan 149/22
1050 Brussel,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Vice-
Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen,
belast met het Migratie- en Asielbeleid,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Gilbert DEMEZ, advocaat,
Wijnheuvelenstraat 227
1030 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 3 december 2004 ingediende verzoekschrift,
waarbij de Franse Gemeenschap de nietigverklaring vordert van het koninklijk
besluit van 21 september 2004 betreffende de bescherming van stagiairs;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord
en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer HOUYET, auditeur bij de Raad
van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en
gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2009, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 23 september 2009;

Gehoord het verslag van mevrouw DAURMONT, staatsraad, wnd. voorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Barbara TRACHTE, loco Mr. Philippe LEVERT, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt en van Mr. Frédéric van de GEJUCHTE, loco Mr. Gilbert DEMEZ, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HOUYET, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens nuttig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Artikel 4, § 1, van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk machtigt de Koning om aan werkgevers en werknemers alle maatregelen op te leggen die nodig zijn voor het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

Artikel 2, § 1, tweede lid, 1/, d, van diezelfde wet stelt stagiairs gelijk met werknemers.

2. Ter uitvoering van artikel 4, § 1, van de wet van 4 augustus 1996 werkt de staatssecretaris voor Arbeidsorganisatie en Welzijn op het Werk van de federale regering een ontwerp van koninklijk besluit uit betreffende de bescherming van stagiairs dat zij op 2 juli 2004 ter fine van advies voorlegt aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

3. De staatssecretaris voor Arbeidsorganisatie en Welzijn op het Werk vraagt dat het advies haar zou worden meegedeeld binnen een termijn

van dertig dagen, met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 1/, van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State.

4. De afdeling Wetgeving van de Raad van State geeft haar advies op 20 juli 2004.

5. Het koninklijk besluit betreffende de bescherming van stagiairs wordt vastgesteld op 21 september 2004 en bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad op 4 oktober 2004.

Dat is de bestreden handeling.

De bestreden regeling is gewijzigd bij een koninklijk besluit van 30 september 2005, waartegen een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State is ingesteld door de Vereniging van externe diensten voor preventie en bescherming (G./A. 168.422/IX-5162), dat nog in behandeling is, alsook bij een koninklijk besluit van 2 juni 2006. De verzoekende partij heeft van geen van beide besluiten de nietigverklaring gevorderd;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan schending van de artikelen 3 en 84 van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, aan dwaling omtrent de motieven van de handeling en aan machtsoverschrijding; dat zij stelt dat het verzoek om spoedbehandeling door de afdeling Wetgeving in het kader van artikel 84 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet wettelijk gerechtvaardigd lijkt en niet steunt op relevante, afdoende en rechtens aanvaardbare motieven; dat zij aanvoert dat hoewel de procedure bepaald in artikel 84 gezien moet worden als een bepaling van interne organisatie, deze evenwel gevolgen heeft voor de omvang van het onderzoek dat door de afdeling Wetgeving gevoerd moet worden als ze geadieerd wordt; dat zij derhalve van oordeel is dat zij het beroep op deze procedure terecht mag aanvechten indien blijkt dat de aangevoerde spoedeisendheid niet strookt met de feiten; dat zij voorts stelt dat aangezien het vormvereiste betreffende het adieren van de afdeling Wetgeving een bepaling van openbare orde is, zij niet hoeft te doen blijken van enig belang bij het middel, daar zij belang heeft bij het beroep; dat zij voorts inzonderheid opmerkt dat de aangevoerde noodzaak van spoedbehandeling ontkracht wordt aangezien het advies van de Hoge Raad voor preventie en bescherming op het werk

gegeven is op 14 mei 2004, dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State op 20 juli 2004 gevraagd is om met spoed advies te verlenen, dus bijna zestig dagen later en dat het toen voorgelegde ontwerpbesluit pas op 21 september 2004 is aangenomen, dus eveneens bijna zestig dagen later; dat zij eveneens opmerkt dat de bestreden handeling pas op 4 oktober 2004 in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt;

Overwegende dat de staatssecretaris voor Arbeidsorganisatie en Welzijn op het Werk van de federale regering het ontwerp van koninklijk besluit, dat de bestreden handeling is geworden, op 2 juni 2004 ter fine van advies heeft voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State; dat artikel 84 van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State vervangen is bij artikel 7 van de wet van 2 april 2003, dat in werking getreden is op 14 juni 2003 overeenkomstig artikel 14 van diezelfde wet en van toepassing is geworden op adviesaanvragen ingediend na de inwerkingtreding ervan; dat de adviesaanvraag betreffende het aangevochten besluit, ingediend is op grond van het nieuwe artikel 84 van dezelfde gecoördineerde wetten, dat luidt als volgt:

" § 1. Het onderzoek van de zaken vindt plaats in de volgorde van de inschrijving op de rol, uitgezonderd:
1/ wanneer de overheid die de afdeling wetgeving adieert, vraagt dat het advies wordt medegedeeld binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de algemene vergadering met toepassing van artikel 85 of door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85bis;
2/ wanneer, in spoedeisende gevallen die in de aanvraag met bijzondere redenen worden omkleed, de overheid die de afdeling wetgeving adieert, vraagt dat het advies wordt medegedeeld binnen een termijn van vijf werkdagen, verlengd tot acht werkdagen in het geval waarin het advies gegeven wordt ofwel met toepassing van artikel 2, § 4, ofwel door de algemene vergadering met toepassing van artikel 85 of door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85bis.
Wanneer met toepassing van het eerste lid, 21, om spoedbehandeling van een adviesaanvraag over een ontwerp van reglementair besluit wordt verzocht, wordt de motivering van het spoedeisend karakter, die in de aanvraag wordt opgegeven, in de aanhef van het besluit overgenomen (...);

dat daaruit volgt dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, de overheden die, zoals de verzoekende partij, een adviesaanvraag indienen op grondslag van die bepaling, niet ertoe gehouden zijn het verzoek om spoedbehandeling te rechtvaardigen, noch naar de vorm, noch naar de inhoud; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en aan machtsoverschrijding; dat zij stelt dat het aangevochten besluit om advies voorgelegd is aan de Hoge Raad voor preventie en bescherming op het werk, terwijl zij geen deel uitmaakt van die Raad en dus niet betrokken is geworden bij de werkzaamheden die geleid hebben tot dat advies; dat zij, naar eigen zeggen, gelet op de samenstelling van die Hoge Raad die identiek is aan die van de Nationale Arbeidsraad, niet gevraagd is om in de hoedanigheid van werkgever zitting te hebben in die Hoge Raad voor preventie en bescherming op het werk; dat zij meent dat die werkwijze niet in overeenstemming is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, daar zij een belangrijke werkgever is in de zin van de wet van 4 augustus 1996; dat zij van oordeel is dat de aanleiding voor die discriminatie terug te vinden is in artikel 44 van de wet van 4 augustus 1966, zoals deze gewijzigd is bij de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling; dat zij derhalve vraagt dat in de volgende bewoordingen een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

" Schendt artikel 44 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk, zoals gewijzigd bij artikel 51, § 2, van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling, doordat het, voor de toepassing van artikel 46 van de wet van 4 augustus 1996, bepaalt dat 'de meest representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties [...] in de Hoge Raad [zijn] vertegenwoordigd op dezelfde wijze als in de Nationale Arbeidsraad ', de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de in dat artikel gekozen samenstelling van de Hoge Raad voor Preventie en Bescherming op het Werk tot gevolg heeft dat de verzoekende partij wordt uitgesloten van die Raad en bijgevolg van de adviesprocedure waarin het voormelde artikel 46 voorziet, terwijl niets verantwoordt dat de verzoekende partij, die een belangrijke werkgever is, niet in die Raad is vertegenwoordigd?"

dat zij stelt dat het advies dat in casu is verleend, onwettig is en dat daardoor ook het bestreden koninklijk besluit onwettig is;

Overwegende dat het Grondwettelijk Hof reeds heeft geantwoord op een prejudiciële vraag met een zelfde onderwerp als dat van de vraag die door de verzoekende partij wordt opgeworpen; dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 65/2005 van 23 maart 2005 op een vraag van de Raad van State als volgt heeft geantwoord:

" B.2. De vraag betreft het derde lid van die bepaling, dat tot gevolg heeft dat de werkgevers die niet in de Nationale Arbeidsraad zijn vertegenwoordigd, wat voor de Franse Gemeenschap het geval is, zijn uitgesloten van de

deelname aan de Hoge Raad, rechtstreeks of door middel van een vertegenwoordiger. De Raad van State vraagt zich af of het aldus ingevoerde verschil onder werkgevers, naargelang zij al dan niet in de Nationale Arbeidsraad zijn vertegenwoordigd, verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.3. Volgens artikel 46 van de wet van 4 augustus 1996 heeft de Hoge Raad als taak op eigen initiatief of op verzoek advies te verstrekken over de in die wet bedoelde maatregelen. Artikel 4, § 1, van de wet bepaalt : « De Koning kan aan de werkgevers en de werknemers alle maatregelen opleggen die nodig zijn voor het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk. Het welzijn wordt nagestreefd door maatregelen die betrekking hebben op :

1/ de arbeidsveiligheid;

2/ de bescherming van de gezondheid van de werknemer op het werk;

3/ de psychosociale belasting veroorzaakt door het werk;

4/ de ergonomie;

5/ de arbeidshygiëne;

6/ de verfraaiing van de arbeidsplaatsen;

7/ de maatregelen van de onderneming inzake leefmilieu, wat betreft hun invloed op de punten 1/ tot 6/;

8/ de bescherming van de werknemers tegen geweld, pesterijen en ongewenst seksueel gedrag op het werk ».

De door de Koning in die aangelegenheden opgelegde maatregelen zijn van toepassing op de werkgevers en de werknemers van de privé-sector, alsook op die van de openbare sector, doordat artikel 2, § 1, tweede lid, a), de «personen die, anders dan krachtens een arbeidsovereenkomst, arbeid verrichten onder het gezag van een ander persoon» met werknemers gelijkstelt.

B.4. In de memorie van toelichting van het wetsontwerp wordt gepreciseerd dat daarin «het geïnstitutionaliseerd overleg met de sociale partners in de [...] Hoge Raad voor Preventie en Bescherming op het werk [wordt] bekrachtigd» (*Parl. St.*, Kamer, B.Z. 1995, nr. 71/1, pp. 3 en 4) en wordt gewag gemaakt van de zorg van de wetgever dat «dit orgaan zo representatief mogelijk is zowel voor de werkgevers als voor de werknemers» (*ibid.*, p. 29).

B.5.1. De verwijzing naar de werknemers- en werkgeversorganisaties die in de Nationale Arbeidsraad zijn vertegenwoordigd, is relevant ten aanzien van dat doel. Wat de werknemersorganisaties betreft, waarborgt zij de vertegenwoordiging van alle beroepssectoren, zowel de privé- als de overheidssectoren.

B.5.2. Wat de in de Nationale Arbeidsraad vertegenwoordigde werkgeversorganisaties betreft, is het juist dat de publiekrechtelijke werkgevers niet tot hun leden behoren. Het is eveneens juist dat het proces van de federalisering van de Staat heeft geleid tot een sterke toename van het aantal werkgevers van de openbare sector. Naast de federale Staat, waaraan de verantwoordelijkheid toekomt om de aangelegenheid te reglementeren, en die logischerwijs niet moet worden vertegenwoordigd in een raad die hem advies moet verstrekken, zijn de gemeenschappen en de gewesten belangrijke werkgevers geworden. Die ontwikkeling had de federale wetgever, die voor het welzijn op het werk bevoegd is, ertoe kunnen brengen zijn wijze van overleg ter zake aan te passen.

Dat is overigens wat hij heeft gedaan met een wet van 15 december 1998, waarvan artikel 2, 3/, in artikel 3, § 1, van de wet van 19 december 1974 «tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel» een zesde lid invoegt dat bepaalt dat het gemeenschappelijk comité van alle overheidsdiensten in de plaats treedt van de Nationale

Arbeidsraad en van de Hoge Raad voor Preventie en Bescherming op het werk «in alle gevallen waarin de geldende bepalingen het advies of een voorstel van die raden vereisen voor de zaken die uitsluitend betrekking hebben op personeel van de overheidsdiensten [...]».

B.6. Aangezien die bepaling niet van toepassing was op de datum van de voor de Raad van State aangevochten koninklijke besluiten, zijn die genomen zonder dat de werkgevers van de openbare sector, zoals de Franse Gemeenschap, rechtstreeks of indirect konden worden geraadpleegd. Hieruit volgt evenwel niet dat artikel 44 van de wet van 4 augustus 1996 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden.

B.7.1. De inrichting van een overlegorgaan, zoals de Hoge Raad voor Preventie en Bescherming op het werk, is alleen denkbaar wanneer de geraadpleegde werkgevers en werknemers via hun representatieve organen worden geraadpleegd. Het zou derhalve niet verantwoord zijn dat een werkgever, hoe belangrijk hij ook is door het aantal bij hem tewerkgestelde personen, er als dusdanig zitting zou hebben.

B.7.2. Tussen de privé-werkgevers, die lid zijn van organisaties die hun belangen vertegenwoordigen, en de werkgevers van de openbare sector, zoals de Franse Gemeenschap, bestaan overigens grote verschillen die kunnen verantwoorden dat de federale wetgever de Hoge Raad heeft ingericht door erin te voorzien dat de eerstgenoemden erin vertegenwoordigd zijn, maar niet de laatstgenoemden. De gemeenschappen en gewesten zijn immers niet alleen werkgevers, maar ook openbare collectiviteiten met een wetgevende macht en een uitvoerende macht. Formele of informele overlegmechanismen bestaan tussen de deelentiteiten en de federale Staat. Een soortgelijk politiek overleg bestaat niet tussen de federale Staat en de privé-werkgevers, zodat de federale wetgever het nodig heeft kunnen achten daarin te voorzien in de Hoge Raad en de vertegenwoordiging van de werkgevers door hun beroepsorganisaties te verzekeren, zonder dat hij daarom had moeten voorzien in een identieke regeling voor de werkgevers van de openbare sector. Het aangeklaagde verschil in behandeling is derhalve niet onverantwoord.

B.7.3. De eerste prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.";

dat de Raad van State overeenkomstig artikel 26, §2, tweede lid, 2/, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof niet gehouden is die vraag weer te stellen; dat gelet op het antwoord dat door het Grondwettelijk Hof is gegeven in zijn arrest nr. 65/2005 van 23 maart 2005, blijkt dat de omstandigheid dat de verzoekende partij geen zitting heeft in de Hoge Raad voor preventie en bescherming op het werk, niet de ongrondwettigheid van artikel 44 van de wet van 4 augustus 1996 tot gevolg heeft; dat bijgevolg met het advies dat die raad heeft gegeven over het ontwerpbesluit, dat de bestreden handeling geworden is, niet de onwettigheid gemoeid is die door de verzoekende partij is aangevoerd en dat het aangevochten besluit niet onwettig is; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel ontleent aan schending van de artikelen 24 en 127, § 1, 2/, van de Grondwet,

van artikel 6, § 1, II, 3/, en VI, laatste lid, 12/, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en aan machtsoverschrijding; dat zij betoogt dat het bestreden koninklijk besluit haar een aantal verplichtingen oplegt die haar nadeel berokkenen, omdat ze de organisatie van haar onderwijsinstellingen of de stages waarin die onderwijsinstellingen voorzien rechtstreeks beïnvloeden, terwijl die bepaling de in het middel genoemde bevoegdheidsverdelende regels schendt; dat zij stelt dat hoewel, zoals de Raad van State heeft bepaald in zijn advies voorafgaand aan het ontwerp van de wet van 4 augustus 1996, de ontworpen regelgeving over het algemeen gezien kan worden als een aangelegenheid die onder de federale bevoegdheid ressorteert, sommige bepalingen van de ontworpen wet toch problemen doen rijzen; dat zij aldus opmerkt dat de wet niet alleen van toepassing is op werkgevers en werknemers, maar eveneens op een aantal categorieën van personen die gelijkgesteld worden met werknemers en werkgevers; dat volgens haar het bestreden besluit, aangezien het van toepassing is op de genoemde onderwijsinstellingen en op de stages gegeven binnen het door haar georganiseerde onderwijs, een inmenging is in de organisatie van het onderwijs waarvoor evenwel alleen zij bevoegd is;

Overwegende dat artikel 4, § 1, van de wet van 4 augustus 1996 de Koning machtigt om werkgevers en werknemers alle maatregelen op te leggen die nodig zijn voor het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk; dat artikel 2, § 1, tweede lid, 1/, d, van diezelfde wet stagiairs gelijkstelt met werknemers; dat het bestreden besluit, met toepassing van artikel 4, § 1, van de wet van 4 augustus 1996 de bescherming van stagiairs geregeld heeft; dat daaruit voortvloeit dat een mogelijke machtsoverschrijding het gevolg zou zijn van die wet en niet rechtstreeks van het bestreden besluit; dat de verzoekende partij niet stelt dat de verwerende partij haar wettelijke machtiging te buiten is gegaan en dat het toepassingsgebied van de bestreden regeling ruimer zou zijn dan dat van de wet van 4 augustus 1996; dat het derhalve, voor de beslechting van het derde middel, van belang is uit te maken of de federale wetgever, door het gelijkstellen van stagiairs met werknemers, de bevoegdheden overschreden heeft die hem verleend worden door artikel 6, § 1, II, 3/ inzake arbeidsbescherming, en VI, laatste lid, 12/, betreffende het arbeidsrecht en de sociale zekerheid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980; dat het Grondwettelijk Hof in de motivering van zijn arrest nr. 147/2006 van 28 september 2006 een antwoord gegeven heeft op een identieke vraag als die

welke gesteld is in het middel; dat het Grondwettelijk Hof in die zaak door de Raad van State gevraagd is of de federale wetgever, die andere categorieën van personen, onder wie stagiairs, gelijkgesteld heeft met werknemers, zijn bevoegdheden inzake arbeidsbescherming hem verleend door artikel 6, § 1, II, 3/, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 overschreden heeft; dat de gestelde vraag dus ruimer was, aangezien ze betrekking had op alle categorieën van personen die door artikel 2 van de wet van 4 augustus 1996 gelijkgesteld worden met werknemers en niet alleen op één van die categorieën, zoals in casu de stagiairs; dat de Raad van State overigens gevraagd heeft of de federale wetgever die gelijkstelling had mogen doorvoeren enkel en alleen op grond van zijn bevoegdheid voor arbeidsbescherming, genoemd in artikel 6, § 1, II, 3/, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980; dat het Grondwettelijk Hof dus niet gevraagd is, zoals in casu het geval is, of de federale wetgever ook had mogen steunen op zijn bevoegdheden op het gebied van arbeidsrecht en sociale zekerheid, vastgelegd in artikel 6, § 1, VI, laatste lid, 12/, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 om die andere categorieën van personen gelijk te stellen met werknemers; dat het antwoord op de vraag die in de onderhavige zaak rijst evenwel besloten ligt in het antwoord van het Grondwettelijk Hof in arrest 147/2006; dat het Hof immers geoordeeld heeft dat de federale wetgever op grond van zijn bevoegdheden inzake arbeidsbescherming alle categorieën van personen bedoeld in artikel 2 van de wet van 4 augustus 1996, waaronder ook stagiairs, gelijk mocht stellen met werknemers; dat aangezien de federale wetgever alleen al op grond van zijn bevoegdheden inzake arbeidsbescherming gemachtigd was om die gelijkstelling door te voeren, het van geen belang is uit te maken of hij bovendien die gelijkstelling mocht baseren op zijn bevoegdheden voor arbeidsrecht en sociale zekerheid die hem worden verleend door artikel 6, § 1, VI, laatste lid, 12/, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980; dat de Raad van State krachtens artikel 26, § 2, tweede lid, 2/, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof niet gehouden is een vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof wanneer dat Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag met een identiek onderwerp; dat bezien vanuit het antwoord dat het Grondwettelijk Hof gegeven heeft in zijn arrest nr. 147/2006 van 28 september 2006, de wet van 4 augustus 1996, die stagiairs gelijkstelt met werknemers, niet met machtsoverschrijding is uitgevaardigd; dat het bestreden besluit, waarvan niet wordt betwist dat het binnen het toepassingsgebied gebleven is van de wet van 4 augustus 1996 die er de rechtsgrond van uitmaakt,

bijgevolg evenmin met machtsoverschrijding is uitgevaardigd; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op dertig september tweeduizend negen door :

Mevr.	DAURMONT,	staatsraad, wnd. voorzitter
de HH..	LEWALLE,	staatsraad,
	NIHOUL,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	griffier.

De Griffier

De wnd. Voorzitter

V. SCHMITZ

O. DAURMONT

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.